

מימין: הגרי"ב ז'ולטי; הראשל"צ הרב ניסים; החתן הג"ר שמחה בונים ולדינברג; רבינו, ועוד. (בהמשך נראה הרב מ. פרוש).

"תקנות הדיון"

סדרי הדיון בבתי הדין הרבניים, נקבעו מלכתחילה על פי תקנון ערוך ומפורט, מסודר בספר שלם על פי פרקים וסעיפים, דבר דבור על אופניו, שנקרא 'תקנות הדיון'. כל הדיינים בישראל משתמשים בספר זה, ואף אצל הדיינים בבתי דין שמחוץ למערכת הממשלתית ואפילו בחו"ל נחשב הספר הזה לבר סמכא, וכאילן להיתלות בו, בעניני קביעות הדיונים והנהגות משרד ביה"ד ושמשיו והדיינים, וכלל סדרי הדיונים. אך לא מפורסם וידוע מיהו שחיבר את הספר הזה.¹²⁷

ובכן, הרה"ר שניהנו בשנת תש"ד כתבוהו בצוותא לראשונה. אך מהדורה מתוקנת יצאה בשנת תש"כ ובה שונו (הושמטו סעיפים מסויימים ובמקומם התחדשו קטעים שונים) בענינים רבים.¹²⁸

127. בראשו נכתב שהוצא לאור על ידי חברי מועצת הרבנות הראשית ודייני בית הדין הגדול, בלי פירוט שמות.

128. לדוגמא: אחד הנושאים ששינה הגרי"ש הוא בכללי מורשה (בא-כח / עורך-דין וכדו') בפני בתי הדין. ובענין זה פרסם בשעתו - בשנת תשי"ג - מאמר הלכתי ארוך מאוד באחד הקבצים התורניים (וטרם נאסף ל"קובץ תשובות").

2. $\mathcal{O}(n^2)$ - 2.5.2

ההשקדן - א פרקי מופת סג"ל, י עמוד מס : 143 הודפס ע"י אוצר החכמה

רבינו בשבתו על כסא בית הדין
(תמונה מגיל ארבעים ושמונה)

טהורה ובקנה אחד עם דרישות השלטון, יצליחו להשליט את בתי הדין על פי החוק, על הישוב כולו...).

באותה תקופה, היו מתאספים לביתו (השופט קיסטר התגורר אז בבני ברק) לפחות פעם אחת בשבוע בקביעות; הדיין רבי אליעזר גולדשמיט (שגר אף הוא בבני ברק); עם הדיין רבי בצלאל זיולטי שהיה מגיע מירושלים, ולפעמים בודדות הגיע גם רבינו הגרי"ש. בצוותא היו מגיהים את סעיפי הכללים, תוך כדי לימוד ועיון משותף, כאשר הם פותחים בכל פעם את כל ספרי הפוסקים הנדירים שהיו באוצרו של השופט קיסטר, וכך נערך הספר.

אבחנה דקה

ביושבו בדין, התמצא בנושא הנידון לפניו, והראה בקיאות ובהירות בכל הויות העולם הקשורות לאותו נידון, לא פחות מהחלק ההלכתי. עיניו היו צופיות לעומק כל סוגיא וענין, וניחן בראיה חודרת ומהירה גם בחלק הטכני, עשרת מונים מאחרים ואפילו מהדיינים שלצידו. ומעשה שהוגש לפניו כראיה באחד הדיונים שטר עם חתימות, ומיד הפטיר עליו "מזוייף". כל מי שהיה שם ניסה להתבונן ולהבין על סמך מה קבע כי השטר הנראה אותנטי על פניו נראה לו כמזוייף, ולא רצו מיד להסכים אתו. רק אחרי שאמר ששם לב שחלק מהכיתוב נכתב בעט אדום, התבוננו שוב ושוב שאכן כל הכתב כולו שחור, אבל בחלק מהמקומות ניכר "כתב על גבי כתב" והתחתון היה כיתוב אדום, והצדיקו את קביעתו¹³⁰.

130. (עלינו לשבח).